

Ημερολόγιο της Άννας Πορφυρογέννητης

✚ Αγαπητό ημερολόγιο,

πριν από μερικές ημέρες γνώρισα τον Βλαδίμηρο, τον μεγάλο Δούκα των Ρως, ενός βάρβαρου λαού χωρίς επίσημα έθιμα και αυστηρά τυπικά όπως στην Αυλή του Ιερού Παλατιού. Όταν τον αντίκρισα έμεινα έκπληκτη, καθώς ήταν πιο όμορφος από ότι περίμενα. Μιλούσε σπαστά ελληνικά με έντονη προφορά. Σήμερα κατέφθασα στο Κίεβο. Ένιωσα αποστροφή όταν το αντίκρισα. Είναι μια μικρή πόλη, αποτελούμενη από βρώμικες καλύβες κολλημένες η μια δίπλα στην άλλη, όπου βρίσκεται κοντά στον ποταμό Βορυσθένη. Οι δρόμοι ήταν λασπώδεις, γεμάτοι Ρως για να μας προϋπαντήσουν και να μας δοξάσουν καθώς περνούσαμε με τις άμαξες. Μόλις φθάσαμε, αντίκρισα τα ανάκτορα για πρώτη φορά. Είναι ένα χαμηλό, άχαρο κτήριο, όπου μοιάζει αφιλόξενο και απεριοποίητο καθώς δεν υπάρχει κάποιου είδους διακόσμηση.

Ο νους μου είναι πίσω στην Κωνσταντινούπολη με τα ψηλά, εντυπωσιακά κτήρια και τους καθαρούς πλατείς δρόμους, γεματους με πλούσια αμάξια και εμπόρους από όλα τα μέρη της Αυτοκρατορίας. Θέλω να επιστρέψω πίσω στη Αυλή του Ιερού Παλατιού, να φύγω από αυτό το μέρος για να δω άλλη μια φορά την οικογένεια μου.

(Νικολέττα Κ. Β1)

✚ Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα ήταν μια πολύ δύσκολη ημέρα για εμένα. Σήμερα ήταν η ημέρα που θα έβλεπα για πρώτη φορά στην ζωή μου έναν άνθρωπο τον οποίο πρέπει και να παντρευτώ.

Δεν έχω άλλη επιλογή καθώς αυτό το αποφάσισε ο αδέρφός μου, ο Βασίλειος για εμένα.

Αρχικά όταν άρχισα να ετοιμάζομαι ένιωθα ελαφρώς χαρούμενη και ξέχασα για λίγο το άγχος μου, επειδή θυμήθηκα το παλάτι και τα ρούχα μου, την οικογενειά μου, τις φίλες μου.

Όμως όταν άκουσα από τον πρωτοκάραβο ότι ο Βλαδίμηρος ήρθε, η θλίψη και το άγχος με κυρίευσαν για ακόμα μια φορά .

Στην συνέχεια πήγα να δω την πόλη και το παλάτι .Έλπιστα να χαρώ με κάτι μετά την απογοητευτική μας γνωριμία .Ο Βλαδίμηρος παρά την εμφάνιση του ήταν πολύ ψυχρός μαζί μου. Η πόλη δεν έμοιαζε με πόλη. Και το ανάκτορο ήταν ωραίο αλλά καμία σχέση με το δικό μας.

Δεν ξέρω τι να κάνω .Είμαι σε πολύ δύσκολη θέση .Ωρες ώρες σκέφτομαι να φύγωαλλά σκέφτομαι και τα αδέρφια μου.....Προς το παρόν δεν θα κάνω τίποτα, δεν έχω και πολλές επιλογές

Αυτά για σήμερα

Άννα

(Μελίνα Ντ. Β1)

✚ Αγαπητό ημερολόγιο

Εγώ, η Άννα από τη δυναστεία των Κομνηνών, το σωτήριο έτος 989 βρίσκομαι καθ' οδόν προς τη Χερσώνα, για να παντρευτώ έναν ξένο, από το έθνος των Βαραγγών ή Ρως, τον Βλαδίμηρο. Ο αδερφός μου ο Βασίλειος, ο μεγάλος αυτοκράτορας, με έταξε σε αυτόν για να τον βοηθήσει με τα στρατεύματά του. Έτσι, η μοίρα μου σφραγίστηκε, χωρίς εγώ ή ίδια να το γνωρίζω και ούτε να το θέλω, να ζήσω μακριά από την πόλη μου και από τους αγαπημένους μου ανθρώπους. Χωρίς ακόμα να έχω δει τον άντρα που θα γίνει σύζυγός μου και να μην ξέρω τίποτα γι' αυτόν τον λαό. Ας με βοηθήσει ο θεός να έχω μια ήρεμη ζωή δίπλα σε ένα καλό και ενάρετο άνθρωπο, που θα βαπτιστεί Χριστιανός.

(Κέλλυ Ε. Β1)

✚ Αγαπητό μου ημερολόγιο

σήμερα ήταν μια πολύ περίεργη μέρα γιατί με πήρε ο Βλαδίμηρος για γυναίκα του. Όταν πλησιάζαμε την Χερσώνα με ειδοποίησαν ότι έρχεται ο Βλαδίμηρος να με πάρει. Εκείνη την ώρα τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα. Εγώ εκεί σιωπηλή, σοβαρή και αμίλητη όπως πάντα, γιατί μου έλειπε η πατρίδα αλλά και η οικογένειά μου, έκανα σκέψεις για το μέλλον της ζωής μου, πώς θα ζήσω πώς, πώς, πώς.....Όλα ήταν ερωτήσεις. Δεν ήξερα το μέλλον μου είχα άγχος και αγωνία.

Το πλοίο του Βλαδίμηρου πλησίαζε και σε λίγο κόλλησε πάνω στο δικό μας. Όλοι προσκυνούσαν τον Βλαδίμηρο. Όταν με πλησίασε υποκλίθηκε απλά μπροστά μου ούτε καν μου φίλησε το χέρι. Ήταν σαν να είναι ένας οποιοσδήποτε υπήκοός μου. Αφού με καλωσόρισε, μου είπε ότι η χώρα του είναι και δικιά μου. Η πρωτεύουσα της χώρας του το Κίεβο δεν είχε καμία σχέση με τη Κωνσταντινούπολη, ήταν ένα απλό χωριό μόνο ούτε μεγάλες εκκλησίες, ούτε ιππόδρομος, ούτε τίποτα. Στο τέλος της ημέρας όμως είχαμε και κάτι θετικό. Βαφτίστηκε χριστιανός ο Βλαδίμηρος ο μέλλον σύζυγος μου.

(Μιχαήλ Αγγελος Π. Β1)

✚ Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Αυτή τη στιγμή που σου γράφω, βρίσκομαι στο νέο μου δωμάτιο, στη νέα μου πατρίδα. Ακόμα και ο αέρας μυρίζει διαφορετικά εδώ πέρα. Ειλικρινά, δεν περίμενα πως θα κατάληγα στον Βορρά, παντρεμένη με έναν άγνωστο άντρα. Μην με παρεξηγείς, συμπαθώ τον Βλαδίμηρο. Μπορεί να μην καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον, όμως μου φέρεται ευγενικά και το εκτιμώ αυτό. Ωστόσο, νιώθω προδομένη. Γιατί να μου το κάνει αυτό ο ίδιος μου ο αδερφός; Δεν μου εξήγησε καν τον λόγο. Το μόνο που μου είπε είναι ότι η μοίρα της αυτοκρατορίας εξαρτάται από αυτή τη συμφωνία. Εγώ όμως δεν ήθελα να έρθω! Δεν ήθελα να αφήσω την πατρίδα μου πίσω.. Όμως δεν είχα και άλλη επιλογή. Το μόνο πράγμα που μου έχει απομείνει πλέον είναι η ελπίδα.

-Άννα

(Χριστίνα Γ. Β1)

3/3/2021.

Σήμερα ήταν μια μέρα γεμάτη με άγχος. Ήταν η μέρα, που συνάντησα τον Βλαδίμηρο, έναν άντρα που δεν είχα δει ποτέ στην ζωή μου. Ετοιμάστικα λίγαν το πρωί, με τα πιο ωραία ρούχα και κοσμήματα, και περίμενα τον Βλαδίμηρο. Όταν είδα ότι ο Βλαδίμηρος είχε φτάσει αχχώθηκα, η καρδιά μου χτυπούσε πολύ γρήγορα. Ανυπομονούσα να δω πώς ήταν. Στην αρχή ήταν πολύ κρύος μαζί μου, αλλά στην συνέχεια ενιώσα πολύ άνετα. Ανυπομονούσα να δω και την πόλη, Βέβαια ήταν πολύ όμορφη, αλλά όχι τόσο όμορφη όσο η Κωνσταντινούπολη. Μέχρι τώρα τα πράγματα πάνε καλά αλλά θα δούμε τι θα συμβεί στην συνέχεια....

Άνω.

(Αλεξάνδρα Μ. Β1)

(Μεταφορά του αποσπάσματος σε πρωτοπρόσωπη αφήγηση)

Είχε αναφανεί στο ορίζοντα η Χερσώνα (Κριμαία), όταν ο πρωτοκάραβος έστειλε σπαθάριο να με ειδοποιήσει ότι στόλος ολόκληρος από μικρά πλεούμενα των Ρως ερχόταν να με προϋπαντήσει. Ντύθηκα, φόρεσα το βαρύ χρυσοκέντητο φόρεμά μου και με όλη μου την ακολουθία ανέβηκα πάνω στο ξυλόκαστρο (του πλοίου). Χρύσισα, λαμπύρισα, γέμισα ασήμια και πολύτιμες πέτρες το κατάστρωμα, καθώς η ακολουθία μου, κατεπάνω, τουρμάρχεις, ιερωμένοι και πατρικίες, πήραν την σειρά τους. Ήμουν σοβαρή και αμίλητη, όπως πάντα. Κοιτούσα εμπρός την Χερσώνα, χωρίς να την βλέπω. Ο νους μου ήταν αλλού: στη Βασιλεύουσα, στο Ιερό Παλάτιο.

Δεν είδα τα μικρά πλεούμενα που, στολισμένα με πολύχρωμα φλάμπουρα, έρχονταν, σε δύο γραμμές, να ενωθούνε με το δρόμωνα και τα χελάνδια που μας ακολουθούσαν. Δεν είδα, ούτε άκουσα τις άναρθρες κραυγές που μπήξανε τα τσούρμα των Ρως, όταν ζύγωσαν το καράβι μας. Και φώναζαν οι Ρως, και χτυπούσαν κύμβαλα, και φυσούσαν σε βούκινα και σε σάλπιγγες, και ούρλιαζαν, και κουνούσαν τα χέρια τους, τα όπλα τους, κι ανέμιζαν πολύχρωμα υφάσματα. Βάρβαρος λαός, βάρβαρα τα έθιμά τους... Πού η σοβαρότητα, πού το αυστηρό τυπικό της Αυλής του Βυζαντίου... Κοιτούσα συνεπαρμένη τα πλεούμενα, τους Ρως με τα παράξενα ρούχα, τα φλάμπουρά τους, όταν μέσα από τα καράβια τους ξεχώρισα ένα, γιατί ήταν το μεγαλύτερο και το ψηλότερο, γιατί τα κουπιά του ήταν βαμμένα κόκκινα ζωηρά, γιατί χρύσιζαν στις άκρες τους. Ερχόταν γραμμή απάνω μας. (...)

-Ο μέγας δούκας, ο Βλαδίμηρος, έκανε ψιθυριστά ο πρωτοκάραβος, και γυρίζοντας στον δρουγγάριο που στεκότανε κοντά του έδωσε τις διαταγές του. (...)

Το καράβι των Ρως ζύγωσε, κόλλησε πάνω στο δικό μας και, από την σκάλα που του έριξε το τσούρμο μας, ανέβηκε αργά αργά πάνω στο κατάστρωμα ο Βλαδίμηρος, ενώ οι σαλπικτές μας του απόδιναν χαιρετισμό. Ήταν ψηλός, γύρω στα σαράντα, ομορφοκαμωμένος. Προχώρησε αργά αργά ανοιγοκλείνοντας συνέχεια τα μάτια του, σαν να μην έβλεπε καλά. (...) ενώ τον προσκυνούσαμε, πλησίασε εμένα, που στεκόμουν ακίνητη, ψυχρή και άφωνη, σαν άγαλμα.

Δεν με φίλησε ούτε με πήρε στην αγκαλιά του. Υποκλίθηκε μόνο μπροστά μου και με βαριά φωνή μου είπε ελληνικά, σαν να αποστήθιζε το μάθημά του:

-Καλώς ήρθες στην χώρα μου. Στην χώρα σου.

Λύθηκαν τα γόνατά μου σαν αντίκρισα το Κίεβο. Δεν ήταν πόλη ετούτη... Ήταν χωριό. Ένα μακρύ χωριό από καλύβες λάσπινες, που απλωνότανε ζερβά και δεξιά από το ποτάμι, Βορυσθένης, το όνομά του, από αρχοντικά που μόνο αρχοντικά δεν ήτανε. Φθάσαμε στο ανάκτορο του Βλαδίμηρου, κατεβήκαμε από τις άμαξες. Ένα σπίτι κοινό ήταν το ανάκτορό του, που ούτε ένας έμπορος στην Βασιλεύουσα δεν θα καταδεχότανε. Όχι πως ήτανε μικρό. Ήταν όμως τόσο κακόγουστο, τόσο απεριποίητο, τόσο χωρίς στολίδια, τόσο βρώμικο στο κάτω μέρος, όπου ήταν οι στάβλοι, που σου ερχότανε λιγοθυμιά. Βαφτίστηκε ο Βλαδίμηρος στην Εκκλησιά του Αγίου Βασιλείου, μπροστά στους συναγμένους πρωτάρχοντες τις χώρας του -«Βογιάρους» τους λένε στην Ρωσία και το σπίτι του Θεού αντήχησε από την Θεία Ψαλμωδία. Βαφτίστηκε ο Βλαδίμηρος και μαζί με αυτόν και εκατό ακόμα άρχοντές του.

(Αρης Κ. Β1)